

1993ko martxoak 6

Urduri jartzen nau nire zorientasuna, nire nahi eta helburu handienak, hurkoarekiko harremanen gorabeheran daudela pentsatzeak, adiskidetasun eta maitasun harremanen menpe. Lasaiagoa da helburu nagusiak norberaren ekintza eta egitasmoen baitan kokatzea. Helburu horiek norberaren esku sentitzen ditu horrela jokatzeko duenak, eta, oraingoan ez bada hurrengo batean behintzat, bere guztizko amets kutunak gauzatu ahal izango dituela uste izaten du, baita behin eta berriro porrot egiten badu ere.

1993ko ekainak 1

Trintitirinti.

1993ko ekainak 25

Asperduraren eta arrunkearen fantasma zuria dut atzetik, bizitza hogeita hamarrari dagokion bihurtzea pasatzen ari den honetan. Jada ez dago salbatuko nauen libururik edo kantarik, ez dago jada ezagutza miragarri baten esperantza liluragarriarik. Handik eta hemendik hartutako puskak, bizitzari egunez egun jarraitzeko ahaleginak, alferrikakoak dira erabat. Miguel Indurainek hartu die aurrea produktu kultural guztiei. Erabat suntsituta utzi du Banesto taldeko nafar txirrindulari harrigarriak eguneroko sentimenduen adierazpen artistikoen tropel ugari multikolorea. Nahiago dut haren Tourreko abenturei begiratu, egilea ezagun, lagun, gogaide eta are adiskide ere dudan kanta entzun edo poema irakurri baino. Eta Indurainen ondoren ere, nahiago titi handiak agerian dituen neska tuntun itxurakoa hiesari edo Jugoslavia ohiaren egoerari buruzko debatea baino.

Tunel batean sartu nahi dut, barau lasaia egin, ahanzturaren artxipelagoan uhartetxo bat neureganatu, inoren begiradapetik libre. Desintoxikazioa, azken urteotan lar berri, lizundu eta pozoindu diren barne infarnuetarainoko jaitsiera etsi eta ausarta, beldurrik gabea, berriro, aspaldiko partez. Nardatu edo mindu barik, hausturaren lilura hordia sentitzera iritsi, barneko hodi ilun lohiei ahalkerik eta beldurrik gabe begira, dardararik gabe, ezaxolaren lilura bere baitan bildurik duen begirada hotz zientifikoz. Argazkiak egin barne muinei, atsedean hartu eta korrokadaka eta puzkerka ari diren artean, perspektiba, angelu eta argiztapen modu berriekin aproba eginez.

Ahanztura eta bakardadea elkarrekin loturiko bi zulo beltz handi dira, bata bestearekin nahastuak zulo bakarrean. Zulo horretan sartzen denak itsuan egiten du bidaia, noiz eta non jalgiko den jakin gabe, baina bizitzaren barne muinen usain sarkorra sentituz, urrun, urrun, oso urrun, egunkari, irrati eta telebistak inoiz ezin iritsi ahal izango diren eremu ilun, hotz baina hala ere beti etxeko eta abegikorretan.

1993ko uztailak 26

Txikia nintzenez, atsedean hartzea bi minutuz geldirik egotea zen, petril gainean eserita. Ordu bete geroagokoa etorkizun urruna zen. Arratsalde bat bizitza osoa, egin beharreko edozer gauza egiteko lain eta gehiago. Egunak ez ziren inoiz amaitzen eta hortik aurrerako neurriak zientzia fikzioa baino ez ziren, nagusien kontu ulertezinak. Gaur, aldiz, gero eta denbora gehiago behar dut edozertarako, eta gero eta gutxiago dut, eta gero eta gutxiago geratzen zait, eta dena da gero eta gutxiago, eta dena da alfer-

alferrik, ez du ezer konpontzen petril gainean esertzeak, ez dut petril gainean esertzean pentsatu ere egiten.

1993ko azaroak 6

Igandea da. Ohiko zama astunetik libre dabilta atoidun kamioiak, atoirik gabe, arin, dotore, pinpirin. Atsedean sentimendu atsegingarria transmititzen dute.

1993ko abenduak 12

Haurra itsasorantz

Wim Wendersen Alice in den Städten filma gogoan

Ama etxe atarian dago, aulkitxo batean eserita, jertsea josten hari lodiz. Haurra jolasean dabil batetik bestera. Kolore askotako baloi bati ostikoa jo eta haren atzetik abiatzen da behin eta berriz. Behelaino mehe batek inguratzen du etxe ataria, eta inguru osoa amets giroan lausutzen.

Ostiko handiegia jo dio haurrak kolore askotako baloiari, eta baloiak aurreko pendizean behera amildu eta haurraren bistatik alde egin du. Haurrak amari begiratu dio lehenbizi. Amak jertse lodia josten segitzen du, ezertaz ohartu gabe. Haurra pendizean behera abiatu da baloiaren bila.

Behean lats meharra ikusi du. Baloiaaren arrastorik ez ordea. Egarrri da. Ura edan du. Inguruetara begiratu eta baloia ikusi du, pixka bat aurrerago, makal baten ondoan.

Baloiaaren bila abiatu eta txori herrena ikusi du makalaren inguruan. Txoriaren atzetik abiatu eta harrapatzen saiatu da. Jauzi handia egin du makalaren atzean, baina txoriak, haurrak uste baino bizkorragoa izaki, ihes egin dio. Haurra lurtean erorita geratu da jauziaren ondoren.

Lurtean dagoela, forma irregularreko harri zahar beltzez egindako zubi txikia ikusi du errekaaren beheko aldean, begi bakarreko zubi zaharkitu eta iluna, atxikitako goroldioz eta sasi hezez josia. Zubirantz egin du. Zubi gainetik erreka urari begira geratu da une batez.

Errekan behera etxola txikia ikusten da, harriz eta zurez egin. Etxolaren ondoan burdinazko gurpil herdoildua dago, erreka bere aurrean egiten duen ur-jauzi txikiak mugitzen duena. Hura gertutik ikusi nahirik, bertara jo du haurrak.

Etxolaren atzealdean ere begiratu du, eta hondeamakina ikusi du lanean, mendiko bideak zabaltzeko lurra kentzen. Hondeamakina horiak kentzen duen lurra laranja koloreko kamioi handi batek jasotzen du atzean horretarako duen gurdi zabalean. Lurrezko mendi bide zabala ikusten da, hondeamakina eta kamioia lanean ari diren tokitik behera. Kamioiaren gurpilen arrastoak aise igartzen dira mendi bideko lokatzetan marraztuak.

Hondeamakinaren eta kamioiaren inguruan buelta eman eta mendi bidetara begira geratu da. Bihurguneak ikusten dira behealdean, eta, izei arteko lasterbidea hartuta, harantz abiatu da.

Lehen goian zegoen laranja koloreko kamioia jaisten ikusi du, hondeamakina horiak harrotutako lurra jasotzeko gurdia hutsik dakarren laranja koloreko beste kamioi batekin gurutzatzen. Bata goitik behera, behetik gora bestea. Haurrak beherantz segitu du ibiltari.

Ibili eta ibili, erreka zabal batek aldenik alde zeharkatzen duen auzo txiki batera iritsi da. Eliza da auzoko etxerik handiena. Arratsaldeko seiak markatzen dituen erloju

handia ageri da elizako ezkildorreen. Herri txikian ez da inor ikusten. Eliza aurrean iturritxo dago. Haurra egarri da. Ura edan du.

Kresal usaina heldu zaio nonbaitetik. Herri txikiko bazterrak miatzen hasi da, urrin hori nondik datorren jakin nahian. Herritik irten eta bidexka bat hartu du. Lasterka hasi da, itsasoa ikusteko presa balu bezala. Galduta dago ordea; batera eta bestera jotzen du bide egokia ezin aurkituta. Azkenean, ia-ia oharkabean, hondartza txiki bat aurkitu du, itsasoak leundutako harkaitz biribilez apaindua. Euria hasi du, lanbro xehe-xehea.

Itsasoari begira geratu da haurra, lanbrotan bildua. Urrunean kokatu du begirada, itsasoak ortziarekin topo egiten dueneko marran. Iluntzen hasi da. Amaz oroitu da.